Lieta Nr. A 42472106
(A748-08/5)

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2008. gada 29. februārī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese I. Kaļiņina,

piedaloties pieteicējam *A.M.* un atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes pārstāvei Ligitai Daukštei,

2008. gada 18. februārī atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *A.M.* pieteikuma par Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2006. gada 18. jūlija lēmuma Nr. 1522 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka 2006. gada 18. jūlija lēmumu Nr. 1522 (turpmāk arī – Lēmums) atstāts negrozīts Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2006. gada 19. maija lēmums Nr.050/PB117889 par *A.M.* (turpmāk arī – pieteicējs) saukšanu pie administratīvās atbildības, uzliekot naudas sodu 20 latu apmērā saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) $149.^{29}$ panta pirmo daļu.

Lēmuma norādīts, ka *A.M.* 2006. gada 19. maijā plkst. 19.40 Rīgā vadīja transportlīdzekli Audi A4, valsts reģistrācijas numurs */dzēsts valsts reģistrācijas numurs/*, (turpmāk arī – transportlīdzeklis) pa Vienības gatvi no Ģimnastikas ielas puses un veica kreiso pagriezienu uz Kārļa Ulmaņa gatvi neievērojot 404. ceļa zīmes „Braukt taisni vai pa labi" prasības, ar ko izdarīja administratīvo pārkāpumu, par kuru atbildība paredzēta LAPK $149.^{29}$ panta pirmajā daļā. Lietā nav neviena objektīva, pamatota un likumīga iemesla, lai atceltu vai samazinātu *A.M.* piemēroto sodu.

[2] 2006. gada 18. augustā Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicēja pieteikums, kurā lūgts atcelt Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2006. gada 18. jūlija lēmumu Nr. 1522.

Pieteikums pamatots ar turpmāk norādītajiem apsvērumiem.

[2.1] Pieteicējs, atsaucoties uz Iekšlietu ministrijas izdoto Ceļu policijas darba organizēšanas instrukciju, uzskata, ka Ceļu policijas darbinieku uzdevums bija novērst izveidojušos satiksmei nelabvēlīgo un nedrošo situāciju Vienības un Ulmaņa gatvju krustojumā, kur tajā laikā tika veikts ceļa remonts, un organizēt satiksmi tajā, nevis izlases veidā apturēt automašīnas, kuras neatļautā veidā krustoja krustojumu.

Ceļu policijas darbinieki ar savu bezdarbību konkrētajā situācija veicināja tādu satiksmes noteikumu pārkāpumu rašanos, par kādu tika sastādīts administratīvais protokols, turklāt vadītāji, kas apzināti šķērsoja krustojumu neatļautā veidā radīja draudus satiksmes drošībai.

[2.2] Pieteicējs norāda, ka viņš veica kreiso pagriezienu, jo nevēlējās kavēt satiksmi krustojumā. Pieteicējs uzskata, ka viņa rīcība konkrētajā gadījumā bija attaisnojama pamatojoties uz Ceļu satiksmes likuma 19. panta trešā daļu, jo pieteicējs

rīkojās tieši šajā pantā minēto motīvu vadīts. Pieteicējs bija ieplānojis šķērsot Kārļa Ulmaņa gatvi taisnā virzienā pa Vienības gatvi, bet, iebraucot krustojumā, priekša braucošie transporta līdzekļi pēkšņi nezināmu iemeslu dēļ apstājās līdz ar to pieteicējs nespēja krustojumu šķērsot. Tāpēc, lai nekavētu satiksmi un nenobloķētu ceļu no Rīgas centra puses pa Kārļa Ulmaņa gatvi braucošajiem transportlīdzekļiem, pieteicējs nogriezās pa kreisi, kas neradīja nekādus draudus satiksmes drošībai, bet tieši otrādi novērsa lielāku apdraudējuma iespējamību.

[2.3] Par ceļu policistu pienākumu veikt satiksmes regulēšanu konkrētajā gadījumā liecina arī Ceļu satiksmes drošības direkcijas statistika, kas apliecina faktu, ka Kārļa Ulmaņa un Vienības gatvju krustojums ir viens no bīstamākajiem krustojumiem Rīgas pilsētā, par ko liecina statistikas dati par laika posmu no 2001. gada līdz 2006. gadam. Remonta laikā objektīvu apstākļu dēļ bīstamība krustojumā palielinās, jo ceļa zīmju izvietojums krustojumā sakarā ar atsevišķu brauktuves joslu remontu periodiski tiek mainīts, turklāt tās ne vienmēr tiek uzstādītas pārskatāmi, kā arī daudzi autovadītāji „pēc ieraduma" izbrauc krustojumu, neievērojot jaunās remonta laikā uzstādītās ceļa zīmes.

[2.4] Lēmumā ietvertais apgalvojums, ka pieteicējs nav sniedzis nekādus paskaidrojumus vai iebildumus par pārkāpuma būtību, neatbilst patiesībai, jo paskaidrojumus pieteicējs centās sniegt. Pieteicējs, kurš līdz šim nebija sodīts par ceļu satiksmes pārkāpumiem, atradās vieglā šoka stāvoklī, tāpēc nespēja koncentrēti un argumentēti paskaidrot savas rīcības motīvus. Turklāt transportlīdzeklī atradās pieteicēja dzīvesbiedre, kura tajā brīdī bija pēdējā grūtniecības mēnesī un ir cilvēciski saprotams, ka konkrētajā gadījumā pieteicējs vairāk domājis par viņas labsajūtu un to, lai viņai nebūtu pamata satraukties par notiekošo. Ģimenes apstākļus pieteicējs norādījis arī iesniegumā, taču šie apstākļi Lēmumā nav izvērtēti.

[2.5] Kā to ir norādījusi Latvijas Republikas Augtākā tiesa savos spriedumos administratīvajam aktam jāatbilst lietderības apsvērumiem, un tam arī jābūt taisnīgam un atbilstošam sasniedzamajam mērķim.

Ceļu policijas darbinieku rīcība, izvēloties sodīt autovadītājus, nevis novērst pārkāpumu cēloni un regulēt satiksmi problemātiskajā situācijā krustojumā, nekādā veidā nevar tikt uzskatama par taisnīgu un atbilstošu likumam. Šajā gadījumā tiek panākts pretējais efekts, jo pēc konkrētā atgadījumā, izsverot situāciju pēc iekšējās pārliecības, uzskatu, ka sods piemērots netaisnīgi. Netiek iedzīvināts tiesiskās paļāvības princips, jo šajā gadījumā ceļu policija kā valsts iestāde izdod personai nelabvēlīgu administratīvo aktu sakarā ar apstākļiem, kuri radušies pašas iestādes darbinieku pienākumu nepienācīgas izpildes rezultātā. Turklāt administratīvā sodīšana šajā gadījumā neatbilst samērīguma principam, personas sodīšana nedod praktiski nekādu labumu sabiedrībai, bet tieši otrādi - atņem līdzekļus jaunai ģimenei bērna uzturēšanai.

[3] 2006. gada 4. septembrī saņemts atbildētāja rakstveida paskaidrojums, kurā atbildētājs pieteicēja pieteikumu neatzīst pilnā apjomā, balstoties uz Lēmumā norādītajiem apsvērumiem.

[4] Tiesas sēdē pieteicējs pieteikumu uzturēja, balstoties uz pieteikumā izteiktajiem apsvērumiem.

Atbildētāja pārstāve pieteikumu neatzina, balstoties uz Lēmumā norādītajiem argumentiem un pamatojumu.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, noklausoties procesa dalībnieku paskaidrojumus, pārbaudot lietas materiālus un izvērtējot lietā esošos pierādījumus pēc savas iekšējas pārliecības, atzīst, ka pieteicēja pieteikums nav pamatots un tas ir noraidāms.

[6] Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 103. pantā noteikts tiesas pienākums, izskatot administratīvo lietu, pārbaudīt iestādes izdota administratīvā akta tiesiskumu un lietderības apsvērumus iestādes rīcības brīvības ietvaros. Administratīvā akta tiesiskums tiek vērtēts, pārbaudot, vai iestāde to izdodot, rīkojusies saskaņā ar materiālajām un procesuālajām normām. Lietderības apsvērumi tiek vērtēti, pārbaudot, vai administratīvais akts izdots pamatoti un vai tas pārlieku neierobežo personas intereses, samērojot tās ar sabiedrības interešu aizsardzību.

Administratīvā akta, ar kuru uzlikts administratīvais sods pieteicējam, izdošana saistīta arī ar LAPK noteiktā procesa ievērošanu.

[7] Saskaņā ar LAPK 8. panta pirmo daļu persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir atbildīga saskaņā ar likumu, kas ir spēkā pārkāpuma izdarīšanas laikā un vietā. Līdz ar to spriedumā LAPK normas, kas paredz atbildību par administratīvo pārkāpumu, ir izteiktas likuma redakcijā, kas bija spēkā administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas laikā.

Atbildētāja pārsūdzētais lēmums, kas pieteicējam ir nelabvēlīgs administratīvais akts, pamatots ar Ministru kabineta 2004. gada 29. jūnija noteikumu Nr. 571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 293.4. apakšpunktu un LAPK 149.[29] panta pirmo daļu.

CSN 293.4. apakšpunkts noteic, ka 404. zīme „Braukt taisni vai pa labi" ir rīkojuma zīme.

Saskaņā ar LAPK 149.[29] panta pirmo daļu par tās prasības neizpildīšanu, kura noteikta ar 401., 402., 403., 404., 405., 406., 407., 408., 410., 411., 420., 421. vai 422. ceļa zīmi, – uzliek naudas sodu velosipēda un mopēda vadītājam piecu latu apmērā, bet cita transportlīdzekļa vadītājam – divdesmit latu apmērā.

Tātad, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības atbilstoši šai tiesību normai, nepieciešams konstatēt, ka persona nav ievērojusi kādas no iepriekš citētajā tiesību normā norādītās rīkojuma ceļa zīmes prasības.

[8] Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par lietas faktiskajiem apstākļiem, t.i. par to, ka pieteicējs nav ievērojis 404. ceļa zīmes „Braukt taisni vai pa labi" prasības protokolā Nr. 050/PB117889 (lietas 7. lapa) norādītajā vietā un laikā, lietā ir strīds par to, vai pieteicējs pamatoti saukts pie administratīvās atbildības par pieļauto pārkāpumu.

[9] Atbilstoši LAPK 9. pantā noteiktajam, par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

Saskaņā ar LAPK 243. panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar šā panta otro daļu, panta pirmajā daļā minētos faktus cita starpā konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar liecinieku liecībām un citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Tātad par pierādījumiem administratīvā pārkāpuma lietā var tikt atzīts protokols, personas paskaidrojumi, liecinieku liecības, policijas darbinieku sastādītie ziņojumi.

[10] Tiesa konstatē, ka lietā ir šādi pierādījumi:

[10.1] 2006. gada 19. maija administratīvā pārkāpuma protokols un lēmums Nr. 050/PB117889 (lietas 7. lapa), kurā konstatēts, ka pieteicējs 2006. gada 19. maijā,

plkst. 19.40, Rīgā vadīja transportlīdzekli pa Vienības gatvi no Ģimnastikas ielas puses un veica kreiso pagriezienu uz Kārļa Ulmaņa gatvi, neievērojot 404. ceļa zīmes „Braukt taisni vai pa labi" prasības, ar ko izdarīja administratīvo pārkāpumu, par kuru atbildība paredzēta LAPK 149.[29] panta pirmajā daļā.

Minēto protokolu pieteicējs parakstīja, nesniedzot rakstveida paskaidrojumus par šo faktu.

[10.2] Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes jaunākā inspektora G.Melzoba dienesta ziņojums, kurā inspektors norāda, ka 2006. gada 19. maijā pildījis dienesta pienākumus Rīgas pilsētā kopā ar jaunāko inspektoru V. Krūmiņu. Atrādoties postenī Kārļa Ulmaņa gatvē pie krustojuma ar Vienības gatvi, kur atklātā veidā veikuši satiksmes uzraudzību. Plkst. 19.40 inspektors ieraudzīja transportlīdzekli Audi A4, valsts reģistrācijas numurs */dzēsts valsts reģistrācijas numurs/*, kas krustojumā no Vienības gatves veica kreiso pagriezienu uz Kārļa Ulmaņa gatvi pārkāpjot 404. ceļa zīmes prasības. Dotais transportlīdzeklis tika apturēts un vadītājam sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols un lēmums Nr.050/PB117889. Vadītājs pārkāpumam piekrita, bet nebija apmierināts ar naudas sodu 20 latu apmērā. G. Melzobs paskaidroja vadītājam, ka par šo pārkāpumu ir paredzēts nemainīgs sods 20 latu apmērā un inspektors nav tiesīgs samazināt to.

[11] LAPK 244. pantā noteikts, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Savukārt Administratīvā procesa likuma 154. pantā noteikts, ka tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem.

Nekādiem pierādījumiem nav iepriekš noteikta spēka, kas saistītu tiesu.

[12] Izvērtējot [10] punktā minētos pierādījumus to savstarpējā kopsakarā, tiesa secina, ka ar administratīvā pārkāpuma protokolu, ceļu policijas amatpersonu ziņojumu un pieteicēja paskaidrojumu, kurā lietas faktisko apstākļu izklāsts neatšķiras no protokola fiksētā pārkāpuma būtības, ir pierādīts, ka pieteicējs 2006. gada 19. maijā plkst. 19.40, Rīgā vadīja transportlīdzekli pa Vienības gatvi no Ģimnastikas ielas puses un veica kreiso pagriezienu uz Kārļa Ulmaņa gatvi neievērojot 404. ceļa zīmes „Braukt taisni vai pa labi" prasības, ar ko izdarīja administratīvo pārkāpumu, par kuru atbildība paredzēta LAPK 149.[29] panta pirmajā daļā.

[13] Tiesa atzīst, ka administratīvo pārkāpumu konstatējusi un protokolu par administratīvo pārkāpumu ir sastādījusi ceļu policijas amatpersona, kura atbilstoši likumdevēja gribai ir īpaši pilnvarota uzraudzīt ceļu satiksmes noteikumu ievērošanas kārtību atbilstoši CSN 7. punktam, kas nosaka, ka ceļu satiksmi regulē un uzrauga policijas darbinieki un citas personas, kuras saskaņā ar likumiem un citiem normatīvajiem aktiem ir tam pilnvarotas, un nepieciešamības gadījumos sastādīt procesuālos dokumentus.

[14] Pieteicējs Lēmumu par viņa saukšanu pie administratīvās atbildības atzīst par netaisnīgu, norādot, ka policijas inspektoriem vajadzēja iesaistīties ceļu satiksmes regulēšanā, nevis tās novērošanā un ceļu satiksmes noteikumu pārkāpēju sodīšanā, jo protokolā norādītajā vietā bija veikti remontdarbi, līdz ar to transportlīdzekļu vadītājiem bija grūti orientēties ceļa zīmēs un šajā ceļa posmā bija izveidojies sastrēgums. Savu argumentu pamatojumam pieteicējs atsaucās uz Ceļu policijas darba organizēšanas instrukcijā noteikto, ka ceļu policijas galvenais uzdevums ir nodrošināt kārtību uz ceļiem, veikt ceļu satiksmes uzraudzību un ceļu satiksmes regulēšanu.

Administratīvā procesa tiesību teorijā atzīts, ka ar subjektīvajām tiesībām saprot tiesību normā piešķirtās tiesības prasīt savu interešu ievērošanu un šā mērķa sasniegšanai tiesības pieprasīt no citiem noteiktas darbības izpildi, pieciešanu vai

atturēšanos no kādas darbības. Subjektīvās publiskās tiesības pastāv tad, ja persona publisko tiesību jomā ir tiesīga savās interesēs prasīt no valsts noteiktu uzvedību. Subjektīvās tiesības dod iespēju no tiesību subjekta pieprasīt ar objektīvajām tiesībām pamatotos tiesiskos pienākumus *(Paine J.F. Vācijas vispārīgās administratīvās tiesības. Vācijas administratīvā procesa likums. Ceturtais pārstrādātais izdevums, Tiesu nama aģentūra, 2002, 74.lpp.).*

Tiesa atzīst, ka nevienā tiesību normā nav paredzētas transportlīdzekļu vadītāju subjektīvas tiesības prasīt, lai ceļu policijas inspektori savā darbībā vadītos tieši no transportlīdzekļu vadītāju norādēm par kāda konkrētā ceļa posmā veiktā uzdevuma izpildi, nevis no dienesta pienākumus noteicošiem iekšējiem normatīvajiem aktiem un citu ārējo normatīvo aktu tiesiskā regulējuma. Konkrētajā ceļa posmā satiksme tika regulēta ar luksoforu palīdzību, kas uzskatāms par pieļaujamu un pietiekamu satiksmi regulējušu instrumentu, līdz ar to luksofora regulējuma aizvietošana ar ceļu policijas inspektoru iesaistīšanos satiksmes regulēšanā, kas pēc pieteicēja viedokļa konkrētajā vietā un laikā būtu lietderīgāk, neietilpst ne tiesas pārbaudes kompetencē, ne arī pieteicēja tiesiski aizsargājamās interesēs. Turklāt Iekšlietu ministrijas 2003. gada 30. decembra Ceļu policijas darba organizēšanas instrukcija Nr. 22 ar 2006. gada 1. janvāri zaudēja spēku, līdz ar to pieteicēja atsaukšanās uz tajā noteikto normatīvo regulējumu 2006. gada jūnijā ne faktiski, ne tiesiski vairs nebija iespējama.

[15] Pieteicējs pieteikumā atsaucās arī uz virkni APL nostiprinātajiem principiem – nepieciešamību veikt lietderības apsvērumu izvērtēšanu administratīvajā aktā, taisnīguma principu, tiesiskās paļāvības principu.

Tiesa norāda, ka par protokolā norādīto pārkāpumu atbilstoši LAPK 149.^{29} panta pirmajai daļai vainīgajai personai paredzēts konstants administratīvais sods – naudas sods Ls 20 apmērā, kas neparedz iestādei iespēju pēc sava ieskata izvēlēties piemērojamā soda apmēru, vadoties no konkrētas lietas faktiskajiem apstākļiem, līdz ar to konstanta soda piemērošana atzīstama par samērīgu un atsevišķu lietderības apvērumu izvērtēšanu neprasa. Samērīguma princips ir piemērojams tikai tad, ja iestādei un tiesai ir rīcības brīvība lēmuma pieņemšanā, jo tikai tad vispār ir izdarāmi lietderības jeb samērīguma apsvērumi.

Tiesa uzskata, ka jebkuras materiālās normas piemērošana notiek caur konkretizējošām procesuālajām normām. Tikai tad, ja kāda procesuālā norma pieļauj dažādus lēmumus, iestāde un tiesa, vadoties pēc privātpersonas tiesību ievērošanas principa, var veicināt privātpersonas tiesību un interešu aizsardzību, jo pats minētais princips nosaka tikai tā robežas – piemērojamo tiesību normu ietvaros. Tāpat arī citi pieteicēja norādītie principi attiecas tikai uz tiesību normu interpretāciju un paši par sevi nevar būt par pamatu atkāpties no tiesību normās skaidri noteiktās kārtības vai ar imperatīvu tiesību normu uzliktā pienākuma šo kārtību ievērot.

[16] Pieteicējs pieteikumā norādījis, ka krustojumā pagriezās par kreisi, lai nekavētu satiksmi un nenobloķētu ceļu no Rīgas centra puses pa Kārļa Ulmaņa gatvi braucošajām automašīnām. Manevrs, ko pieteicējs izdarīja, neradīja nekādus draudus satiksmes drošībai, bet tieši otrādi novērsa lielāku apdraudējuma iespējamību, jo automašīnas, kuras brauca pa Kārļa Ulmaņa gatvi nespētu netraucēti šķērsot krustojumu un, mēģinot apbraukt pieteicēja vadīto auto, radītu bīstamas situācijas, kā, piemēram, sadursmes draudi ar blakus un pretējā joslā braucošajām automašīnām. Tiesa norāda, ka apstāklis, ka pieteicējs bija spriests apstāties krustojumā, bija radies paša pieteicēja nepārdomāta manevra rezultātā, līdz ar to šīs apstāklis nav uzskatāms par ārkārtēju, no pieteicēja gribas neatkarīgu, tāpēc nav pamata šo argumentu uzskatīt par pieteicēja atbildību atceļošu vai atbildību mazinošu apstākli par pieļauto administratīvo pārkāpumu.

[17] Kā atzinis Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments 2005. gada 11. oktobra lēmumā lietā SKA-292 (sk. lēmuma 14. punktu) atbilstoši

Administratīvo lietu departamenta judikatūrai, kas savukārt veidojusies pamatojoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru, tiesai ir jāuzklausa argumenti, bet tai nav pienākums detalizēti atrunāt spriedumā jebkuru argumentu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa. Tiesai nav jāargumentē visi tie paskaidrojumi, kas neattiecas uz konkrēto prasījumu (sal. iepriekš minētā 2004. gada 23. novembra sprieduma 8. punktu lietā Nr. SKA-216).

Izvērtējot pārējos pieteicēja iebildumus – to, ka transportlīdzeklī atradās pieteicēja dzīvesbiedre, kura tajā brīdī bija pēdējā grūtniecības mēnesī, kas ne ar vienu lietā esošo pierādījumu nav guvis apstiprinājumu, un to, ka naudas līdzekļus Ls 20 apmērā būtu lietderīgās un taisnīgāk novirzīt pieteicēja ģimenes vajadzību apmierināšanai, nevis administratīvā soda samaksā - pēc savas iekšējas pārliecības, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem, tiesa papildus argumentāciju par pieteicēja pieteikumā norādītajiem apsvērumiem nesniegs, jo tie nav uzskatāmi par nozīmīgiem no tiesību viedokļa un no to analīzes nav atkarīgs šī nolēmuma rezultāts, turklāt detalizētais katra pieteicēja subjektīva papildus argumenta izklāsts, kam nav nozīmes lietas pareizā izspriešanā, ir pretrunā ar procesuālās ekonomijas principu.

[18] Saskaņā ar APL 250. panta pirmo daļu, tiesa taisa spriedumu, pārbaudījusi, vai administratīvais akts izdots, ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus, vai administratīvais akts atbilst materiālo tiesību normām, vai administratīvā akta pamatojums attaisno adresātam uzlikto pienākumu vai tam piešķirtās, apstiprinātās vai noraidītās tiesības.

Pārbaudot pārsūdzēto Lēmumu atbilstoši APL 250. panta pirmajā daļā ietvertajiem administratīvā akta pārbaudes nosacījumiem, tiesa secina, ka atbildētāja amatpersona, pieņemot pārsūdzēto Lēmumu, ir pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietā esošos materiālus un izvērtējusi pieteicēja sūdzībā norādītos iebildumus. Ņemot vērā iepriekšminēto, tiesa secina, ka atbildētājs pirms lēmuma pieņemšanas ir pilnīgi un vispusīgi veicis administratīvā pārkāpuma lietā nepieciešamo apstākļu noskaidrošanu, tādējādi atbildētājs ir izpildījis APL 59. panta pirmās daļas prasības, kas paredz, ka pēc administratīvās lietas ierosināšanas iestāde iegūst informāciju, kas saskaņā ar normatīvajiem aktiem ir nepieciešama, lai pieņemtu attiecīgo lēmumu. Pārsūdzētais Lēmums izdots, ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus, atbilst materiālo un procesuālo tiesību normām un vispārējiem tiesību principiem. Tiesa arī konstatē, ka izdodot pārsūdzēto Lēmumu, ir ievērota lietas piekritība, ņemts vērā personas viedoklis, aktā ir norāde uz lietā savāktajiem pierādījumiem un piemērotām tiesību normām, līdz ar to Lēmums attaisno pieteicējam uzlikto naudas sodu par pieļauto administratīvo pārkāpumu.

[19] Ņemot vērā spriedumā iepriekš konstatēto, tiesa atzīst, ka Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2006. gada 18. jūlija lēmums Nr. 1522 ir tiesisks un pamatots. Pieteicējs pamatoti saukts pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK $149.^{29}$ panta pirmo daļu par CSN 293.4. apakšpunkta prasību pārkāpumu.

Saskaņā ar LAPK $149.^{29}$ panta pirmo daļu par izdarīto pārkāpumu uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam 20 latu apmērā. Ievērojot to, ka pie konstatētajiem apstākļiem izdodams obligātais administratīvais akts, neparedzot iespējas iestādei noteikt tā izdošanas vai satura lietderību, iestādei nebija nepieciešams izdarīt lietderības apsvērumus soda piemērošanā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. - 251. pantu, 289. - 291. pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt *A.M.* pieteikumu par Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2006. gada 18. jūlija lēmuma Nr. 1522 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

Tiesnese I. Kaļiņina